

Ca-Nostra

* * * ANY SEGON, NÚM. 56 * * * SETMANARI POPULAR * * * INCA, 17 D'OCTUBRE DE 1908 * * *

BONESA Y BELLESA

Els escriptors pulcres d'avuy en día, que porten l'ànima més o manco femenina, emperifollada ab els brodats y flayrosos flochs del modernisme, solen parlar ab paraules de vera adoració envers les coses belles.

Per ells no hi ha coses bones y coses dolentes, ni accions justes y pecaminoses, ni coses o accions útils e inútils; no, pera ells no més hi ha coses, accions o modes belles y no belles.

D'una plomada han esborrat tota la moral y fins tota lley de conveniència pera postrar-se a adorar la bellesa.

No es cosa bella, han dit uns, ajusticiar a un criminal ab pena de mort, doncs que se'l indulte.

No es cosa bella, han dit altres, fer públiques protestes contra espectacles faltats de decència, doncs que s'aguanten.

No es cosa bella, el sufrir ab paciència, ni lo esser humil, ni'l gastar modestia; doncs tirem per la finestra aquestes flors del cristianisme.

No es cosa bella el dogma, o la filosofia antiga, o les àrides ciències experimentals modernes; doncs tiremho tot axò al cove dels papers.

Es cosa bella l'art despullat de vestit y de moral ¿doncs per qué suprimirlo?

Es cosa bella'l teatre a la moda francesa o italiana ¿doncs per qué fugirne?

Es cosa bella la ira, es cosa bella la venjansa, doncs tenimles per virtuts.

Axò diuen els que no volen tenir altre sentit que'l sentit de la bellesa.

Està clar que pera ells la bellesa no es l'esplendor del ordre, ni l'aspecte agradable de les coses bones, perque axò'ls obligaria a exigir que la bellesa fos ordenada y fos bona pera que fos tal bellesa. Pera ells es bella cosa tota cosa que'ls es agradosa.

Axí tota la seua doctrina en poques paraules es aquexa: volem perque'ns agrada y llencem allò perque no'ns agrada.

La generació passada divinisava la raó humana y anava errada; però encare es erro més groller lo divinisar el sentiment; la conseqüència dels dos erros será la divinisació de la bestia.

Nosaltres predicarem y practicarem la justícia no perque sia bella sinó perque es necessaria.

Nosaltres alabarem les coses bones no per-

que sien agradoses sinó perque son ordenades.

Nosaltres abraçarem la virtut no perque sia hermosa sinó perque es lo voler de Deu.

Y ab tot y axò quan ens adonarem de la bellesa de la virtut y del ordre creixerá nostre enamorament envers tan santes coses.

La bellesa es la delectació que dexa la bondat, y per nosaltres no hi ha estètica sense ordre, ni art sense moral.

Ja sabem que als esperits ineducats els delecten coses lletges, com els malalts de la vista veuen llumanetes en la foscor, però nosaltres d'axò no'n direm may bellesa sinó falsificació de la bellesa.

J. R.

Celebrant dimecres qui vé la popular festa de les Santes Verges, avuy hem volgut honrar nostres columnes ab la preciosa poesia VIRGINAL de Mossen Miquel Costa, que si be ja es estada publicada baix el pseudonim d'Un mallorquí, no es coneguda de nostro poble axí com se mereix. Es d'una constructura y sentiment delicadíssims que pareix rimada de numen d'àngel.

VIRGINAL

*Hi ha una flor blanca y pura
Com la teula de la neu,
Santa delicia de Deu
Dins la vall de l'amargura.*

*Cálzer sagrat de dolçor,
Dot de la mistica Esposa,
Niu virginal hont se posa
Baxant l'Esperit d'Amor.*

*Encant que l'infern aterra,
Símbol pur del ideal,
Flor qu'es tota celestial
Y viu del fanch de la terra.*

*Mes rich es lo seu perfum
Que d'orient los aromes;
A perfumarshi les plomes
Baxen los àngels de llum.*

*Flor es tan fina, tan fina,
Que no'n brostá'l Paradís;
¡Un terror li fou precis
Regat ab la sanch divina!*

*Verge fou qui la plantá
Fota sarta, tota bella...
Deu meteix se vestí d'ella,*

Y'l cel rendit l'adorá.

*Al qui tal flor escullia
Jesús per seu l'ha escullit,
Y reclinantlo a son pit
Secrets del cor li confia.*

*Si Deu pe'l mon té vergers
Es per conrar flor tan pura:
L'Anyell sens taca pastura
Dins sos frescosos planters.*

*Aquells que l'hajen conrada
Prop del Espos anirán.
Y ells, no més entonarán
La cançó mes delicada.*

*Del torrent de pler diví
Beurán en font escullida,
Y del arbre de la vida
Lo fruyt tastarán mes fi.*

*Anima plena d'aubada,
Cor novell, cor escullit,
¿Sents tú l'aroma exquisit
De la flor immaculada?*

*Si Deu de tú la volgués....
Guárdala ja de bon'hora,
Qu'un baf lleuger, ¡ay! l'esflora,
¡Y ja no brosta may més!*

UN MALLORQUÍ.

EN TONIET

En Toniet, li deyen tots.

Y era un nin viu com una centella, bon atlot com ell tot sol.

Tenia els ulls negres, negres com la fosca; grans y lluhents. Semblaven l'essencia del seu esperit que guaitava pera veure el món.

Era l'alegria dels seus pares y dels seus germans. Ell, el més petit, recohia l'estimació de tots els cors, y d'aqueixa comunió d'amor sorgia més puresa a la seva ànima, més bondat dins lo seu esperit.

Lo que més captivava de la seua faç eren els ulls, unics tal vegada que feyen enamorar.

¡Pobre Toniet! La seva pupila que s'aixamplava y retornava petita no recohia la claror qu'hi bellugava juguetetjant amb los colors radiosos del arc-en-cel.

Era cego.

Ell y jo forem molt amichs. Asseguts a la vora de la mar blavosa, li contava l'hermosu.

ra del paisatge que s'obria al davant nostre. Y ell, escoltava, sens mourersé, el fosc só de la meva paraula, y els gemechs de les ones qu'al morir als nostres peus, ens enviaren la boirina d'aigo salada com una besada dolça, com una carícia eterna.

En Toniet estimava la mar ¡La mar! Per ell era el compendi de la Creació. Per ell no hi havia sol, ni lluna, ni aubades... Res, res. La mar solsment l'encantava, la mar fou la seva amiga, y més tart, la seva estimada.

A vegades, peu descals, y aferrat al roquissar de la vorera, anava per dins la mar. Llavors la seva faç semblava tenir més vida, y els seus ulls s'aixamplaven amb la desesperació d'un desitj may satisfet.

—¡O mar!—deia—solsment per tú voldria tenir vista. Voldria porer obrir los meus ulls morts per sentir l'impressió de la teva magnificència ¡O mar, com deus esser hermosa y bella. Com deu captivar la teva amplitut!...

Passá el temps.

En Toniet está dins la cambra plena de negror. Fá dos dies li han arrancat el vel que cobria la nineta dels seus ulls. Dins poc temps fruita l'espléndida magnificència de la Naturalesa... Dins lo seu cap hi naixen els pensaments més estranys... Per tot hi ha el silenci. Sembla que tot dorm. ¿Y aqueixa remor que puja com una pregaria? Be la coneix en Toniet. Es la mar, la seva estimada que murmura la canturia que sols ell enten; es la mar que l'anyora, y el crida... No hi ha ningú dins la seva cambra. Paupant, paupant, arriba a la porta, y al obrirla sent la dolcesa d'una aura marina que li besa com sols ella sab besar.

En Toniet avança vers la platje. Ja arriba a la vorera. Ja sent els esquits que l'umplen de pluja salitrosa.

La mar l'enrevolta. La mar li canta. La mar el besa. La mar el voldria estrenyer dins lo seu fons.

Y en Toniet amb un arranc de voluntat ferme, se lleva la bena que tapa los seus ulls. Y un raig de claror vibrant, enlluernadora entrá dins la seva pupila verge...

¡O mar—clamá en Toniet—jo ta veig! Pero la seva vista tornava esser freda. Les ninetes dels seus ulls tornaven esser mortes, y ja per a sempre.

MAXIMILIA.

SALADINA

I

Moltes vegades anant á pescar, quant era atlot, m'havia aturat á la barraca del *cosi* Tem, feta de quatre mitjans prims y gratellosos, y ab sotilada de rama de pí; y encarara me sembla veuré les salabroses xerxes plenes d'adops, esteses al sol, y un gall que tenia desgueltxat y primetxo, de veu esquerdada, sempre encastellat per demunt les roques del voltant, y que venia á esser el rellotge y unich company del *cosi* Tem y dels seus fills, dos bargantells abrinats, mes forts y sans qu'una ratxa de Mestral, qu'aju-

daven á son pare á guanyarse el pá pescant tota la setmana per aquella costa llunyedana y esquarpa.

Era tan topadís el seu casull arreberat dins una rua del penyalar gegantí, su ran del caminoy, que fent esses y voltera per mitx del barranch, s'amolla fins devora l'aigo, desde l'esglayadora altura per ahont passa la carretera pòlsosa, interminable, que vista d'alluny sembla una serp colossal que dorm, ben estirada, devall els pins d'esponeroses copes: era tan emetent aquell patró de barba grisenc que pareixia tot'una pessa ab la gorra de pell, que duya sempre aficada tall de celles, donant encara més aire á la fesomia del pescadò *veterano*: y sobre tot sabia fer aquell homcnet una *caldera* tan saborosa, que pareixia que la festa no era cumplida, si, anant á pescar per aquell entorn, no feyam cap á la barraca, hont com el corp marí dins el coval de la vorera, hi prenien redós el *cosi* Tem y los seus; quant deixaven el llaut, cansats de trescar per les blavoses ones.

Y era gustós ferm, després de dinar, asseguts á la fresca demunt un bolich de cordes y xerxa; sentir contar á n'el patró, les *tragedies* que li havien succeides en la cincuenta d'anys que ja'n duya de corrè per la mar. Per aquella mar que tranquila y llustrosa, juguetjava á les hores ab les pedretes de la platja, fentles redolar suaument, sens moure casi gens de remor; com si estigués empagahida de noltros, al sentir qu'el *cosi* Tem li treya á rotlo totes les seues desbaratadures. Y el vell patró heu espinzellava tot fil per randa, mossegant des-y-ara el canó de sa pipa apagada, mentres ab sa má callosa, com si la dugués forrada de pell de vell-marí, anava senyalant aquells penyalars asprius, abocats demunt l'abisme; puix ellis moltes vegades, en nits de temporal, havien estat impassibles espectadors, quant ell lluytava á la desesperada ab les gegantines y udolants ones, totsolet á dins el seu llaut pintat de negre y vert: els colors simbólichs del sofriment y l'esperança...

Y llavors, y per poca rissaga qu'hi hagués, ja tornavam á esser partits á provarhó altra vegada; y venga grumetjar les oblades, que prompte acudien, cobdicioses del *pú* bellugadís, perseguitlo famolenques, llambretjant dins la blavor intensa de les onades; mentres qu'el patró quedava á sa barraca per fer l'escurada del quatre trastets; al entre-tant qu'els seus fills asseguts en terra, a la vora del portal, adobaven les xerxes ó escaven els palangres, dirigint de tant en quant una mirada escrutadora á l'horitzó amplíssim, qu'enterbolien ja les primeres ombres del horabaixa.

Y quant, deixant la ribera, mos afanyavem rost amunt; al dirigir desde l'alterosa carretera l'esguart darrer á la mar, llavors condormida ja y oliosa, hi destriavem una taca negrenca, que, vista d'allá amunt, tenia les apariencies totes d'una sabata: era el llaut del *cosi* Tem. Ell y sos fills bogaven en aquella hora solemniat, mar endins, per anar á calar lluny, molt alluny dels penyalars esquerps que projectaven llurs ombres, negres com la tinta, demunt la planura flonja y bro-

nyida de les aigos, semblant un llach inmens de plom fus tremolós.

JOSEPH M.ª TOUS Y MAROTO.

ALERTA PAGESOS!

A tenor del R. D. de 30 de Setembre de 1908, que la *Revista de la Cambra Agrícola Ausetana* copia en son número 25 corresponent al mes de Febrer d'aquest any, les cases venedores d'adops minerals venen obligades a indicar als compradors la qualitat en ses mercancies, donantlos una factura en que's certifiqi: primer: el nom del adob, segon: la seva procedencia, y tercer: sa composició química, essent el tant per cent que conté en cada un dels seus principis fertilisants (nitrogeno, potassa ó ácit fosfórich.)

A demés les cases series acostuman posar en cada saca una etiqueta en que consta també el nom del adob y el tant per cent de materies fertilisants; aixó a fi d'evitar qualsevol frau, que tant fácil se fa en aquestes mecaderies.

Prevenim per lo tant a la gent pagesa que vagi ab cuidado en comprar adops que no portin la corresponent etiqueta en cada saca, y sobre tot que no admetin la factura si no reuneix els requisits legals, perque a més d'exposarse a que'ls donguin gat per llebra, com vulgarment se diu, no podran després fer les oportunes reclamacions, mellor dit, seran tals reclamacions inútils per que no tindran medi de justificarles.

Recordém també als pagesos qu'es mala práctica la de comprar mitjes saques d'adops o bé de portar ells la saca y ferla umplir a *granel* en les piles que pujan tenir les cases venedores. Lo més prudent y més sá es comprar saques enteres, assegurantse de que portan la corresponent etiqueta.

UN AGRICULTOR.

De la «Gaceta Montanyesa»

LO DE SIEMPRE

Hace días publicaron algunos periódicos una noticia que, de ser cierta, pondría de manifiesto el grado de imbecilidad á que alcanzan ciertas gentes que se precian de avispadas y progresistas.

Se trata nada menos que de regalar á Canalejas un magnífico palacio en el Ferrol, para que el exjoven exministro vaya á pasar el verano y á divertirse en aquellas hermosas playas gallegas. Si tal prueba de munificencia fuera producto del agradecimiento de alguno de esos políticos ricachones que deben su fortuna á los excesos del caciquismo, que de todo saca sustancia, el hecho no tendría nada de particular, porque cada uno es dueño de hacer de su fortuna lo que se le antoja, pero el caso es que aquí el palacio se ha de adquirir por suscripción popular, mediante una cuota de veinticinco céntimos, que semanalmente, cercenarán de su jornal los pobres trabajadores. Un palacio como quien dice amasado con el sudor de la democracia para que en él levante su trono el noble Canalejas.

Cuando miles de infelices gallegos abandonan con tristeza sus hermosas montañas para emigrar á lejanos países, en busca de un mendrongo de pan que en su propia tierra les falta por culpa de los políticos, uno de éstos va á recibir como regalo popular un palacio suntuoso.

Está bien: vaya en buena hora el político á recrear su cuerpo en el palacio que le regalan los gallegos. La suntuosidad de aquella morada hará que no encuentre de menos la del palacio de Santoña.

Pero no se quejen los obreros ferrolanos de que les falte pan y vestido.

Cuando sus hijos, hambrientos y haraposos se lo pidan, siempre les quedará el consuelo de dirigirse á la mansión opulenta de su querido exministro. Allí, seguramente, encontrarán á la puerta un lacayo de librea que les cierre el paso, y con la noble altanería de los que sirven á un potentado, les dirá que no importunen, que el señor está descansando, que las ocupaciones no le permiten recibir á nadie, que la *soirée* le fatigó sobremanera, que es una presunción ridícula creer que D. José ha de estar á las órdenes de cualquiera que pretenda sablearle. ¡Pobres obreros! ¿Y cuándo acabarán de ser incautos?—Del «Boletín de Acción Social»

SOBRE UN SUICIDI

Intencionadament a n-el nombre anterior no parlarem de la desgraciada mort de D. Casimiro Calvet, perquè nosaltres combregam amb aquells que son d'opinió que no se deuria donar publicitat a n-els actes criminals y manco els de suicidi. Però en vista que alguns periòdics havien trobat que dir a la negació de sepultura eclesiàstica al cadaver del Sr. Calvet, havíem esborronat quatre comentaris que retiram per recomenar a nostros lectores, la lectura d'un ben raonat y oportú article del Corresponsal literari en Inca de la «Gaceta de Mallorca», D. Miquel Pujades, advocat, que publicá ahí, rebatent conceptes o interpretacions equivocades aparegudes demunt alguns periòdics comentant l'esmentat suicidi.

De bon de veres ens adherim, y feim nostros tots els conceptes expressats per l'amic Pujades, que si bé no ha acceptat encare la colaboració a CA-NOSTRA que li oferirem desde un principi, veim que de cada día les seues idees s'avenen més ab nostro criteri.

PUBLICACIONES REBUDES

Estudi de la Sardana.—La publicació per aquest setmanari de la poesia d'en Maragall «La Sardana» en la nota capdevantera que hi posárem, ha donat peu a D. Antoni Oliart Llarch per escriure un interessant follet sobre l'ensenyansa de la sardana.

L'autor mos diu lo que significa y representa, qu'es una dança religiosa qu'en la marxa del temps y dels astres prengué moviment, y qu'es la dança més moral de totes les conegudes avuy en dia. Fa la seua historia, conta el seu renaixement y dona una explicació gràfica de la seua constitució en tots els seus

punts y maneres de ballarla.

Agraïm al Sr. Oliart l'exemplar qu'ens ha regalat.

Noves d'Inca

—El Sr. Batle d'aquesta ciutat, D. Jaume Armengol, ha rebut del Governador civil de la Provincia, la sigüent comunicació:

El Excmo. Sr. Ministro de la Gobernación con fecha 13 del próximo pasado Septiembre me comunica una Real Orden referente al expediente instruido por ese Ayuntamiento, para proceder á la venta en pública subasta de una parcela de terreno de su propiedad para destinar su producto á la construcción de un cuartel, cuya parte dispositiva dice así:

S. M. el Rey (q. d. g.) se ha servido 1.º Autorizar la venta de los terrenos de referencia, destinando su producto á la construcción del cuartel y 2.º declarar de utilidad pública las riquezas que para el mismo objeto intenta la Corporación, dándose traslado de esta disposición al Ministerio de Hacienda, con el que deberá entenderse aquella en todos los demás extremos que con ella se relacionan. De Real Orden y con devolución del expediente, lo digo á V. S. para su conocimiento y demás efectos.»

Lo que me complace en trasladar á V. para su conocimiento y el de la Corporación Municipal de su presidencia y demás efectos.

Dios guarde á V. muchos años.

Palma 10 de Octubre de 1908.

—Per esser en elogi d'un fill d'Inca, d'un jove modest si, però qu'es un vertader artista, honra de nostra ciutat, copiam de «El Soller» una de les ressenyes qu'en fa nostro ilustrat confrare:.

«El modesto teatro de nuestra «Defensora Sollerense» estaba correctamente engalanado; parecía que expertas manos habían compuesto artísticas y valiosas cortinas, entrelazadas con primorosos colores de nuestra bandera nacional y sobre el escenario infinidad de hermosas plantas exóticas de un verde purísimo, formaban un conjunto agradable y poético.

Eran las nueve de la noche y una selecta y distinguida concurrencia ocupaba el salón, ansiosa de sentir las fibras del alma del insigne artista mallorquín señor Torrandell. A los primeros acordes, las teclas del piano se pusieron bajo su imperiosa voluntad..... Sus ligeras manos recorrían velozmente el teclado, arrancándole notas sublimes y armoniosas, llenas de encanto y poesía, de difícilísima composición; era que con pasmosa actividad nos reflejaba el genial pensamiento de los autores, incluso el suyo, que adaptaron á las teclas del piano esas magníficas combinaciones del idilio musical; y su vibrante sonido repercutía en mis oídos cual encanto misterioso..... elevando mis pensamientos ó regiones desconocidas y arropándolos de una especie de sensibilísimo que no soy capaz de describir.

Muy bien por el joven señor Torrandell; el público no olvidará en buen tiempo ese agradable concierto; y al apreciar en él al ge-

nial artista que hace repercutir primorosamente las notas idealistas de célebres compositores, no puedo menos de felicitarle de corazón y declarar me ferviente admirador suyo».—DAMIÁN OZONAS.

—D. Juan Montaner y Vich mos fa saber que ha rebuda una completa y variada remesa de gèneros per la temporada de la tardor y de l'ivern, y que posa a nostra disposició y a la de sos nombrosos parroquians.

—A n-el teatre de la societat *El Centro* se donen sarsueles que tenen molt que desitjar en quant a moralitat, com son «Los Monigotes» que posaren ab escena diumenge passat.

Si se repeteix la representació de pessets reprovables per la seua moral, ens veurem en la necessitat de repetir els comentaris y de suplicar a les senyores, que se tenen per tals, que desistesquen d'assistir a espectacles aont la seua dignitat hi fa un trist paper.

—Mos asseguren que moltes plasseres que paren a la plassa Major, y sobre tot, els mureros y poblers a la plassa de l'Iglesia, ab ses patates y moniacos, falten a n-el pes qu'es un escándol, pesant amb romanes ilegals y fugint tot lo que poren del pes de la romana de kilos que hi ha establerta.

Sr. Batle, per amor de Deu.....

—Dia 26 d'aquest mes a les deu del matí, tendrá lloc en la sala Audiencia del Jutjat municipal d'Inca, la pública subasta de distins bens embargats a n'en Miquel Albertí y Soler en els autos judici verbal, que contra ell segueix el Procurador D. Pere Seguí, com apoderat de n'Agustina Durán, Espòsita. La relació dels bens y les condicions de la subasta están de manifest en les portes del local del esmentat Jutjat perquè puguen enterarse els qui hey vulguen prendrehi part.

—Dijous a vespre se comensá a n-el saló del teatre del Círcol d'obriers Catòlics, a donar funcions de Cine, que s'havien suspeses durant la temporada del estiu.

—També aquesta societat torná obrir a principi d'Octubre l'escola noturna gratuïta pels socis y els seus fills, baix la direcció del Consiliari Mossen Francesc Rayó, aidat per el secretari de la societat, D. Bartomeu Bestart. La classe de dibuix la torna fer l'intelligent ebanista, D. Miquel Ferragut.

BOLLETÍ COMERCIAL

Preus que retgiren dijous passat:

			pessetes
Bessó.	el quintá de	0000 a	68'50
Blat novell.	la cortera de	17'00 a	18'00
Xeixa id.	id. de	17'00 a	18'00
Ordi mallorquí.	id. de	09'50 a	11'00
Ordi foraster.	id.	a	10'00
Sivada.	id.	a	08'50
Ídem forastera.	id.	a	06'50
Faves cuitores.	id.	a	20'00
Ídem ordinaries.	id.	a	19'00
Ídem pel bestia.	id.	a	17'50
Blat de les Indies	id.	a	15'00
Ciurons.	id.	a	20'50
Fesols.	id.	a	34'00
Monjetes de confit	id.	a	36'00
Ídem blanques.	id.	a	25'00
Figues seques	id.	a	11'00
Porcs grassos	s'arroba	a	11'00
Safrá	s'unsa	a	02'75

AQUEST SETMANARI SE PUBLICA AB CENSURA ECLESIASTICA.

Escapulons

FATAL ESTADÍSTICA.— Un periòdic francès acaba de publicar ab dates oficials l'estadística del moviment de població en la nació veinada durant l'any 1907. El descens de natalitat segueix de una manera alarmant. En l'any passat el nombre de naixaments fou inferior en 20.000 al de defuncions. Fransa se despobra y, seguint per aquest camí, dins de pocs anys va a trobarse dins un estat tal de debilitat orgànica, que no tindrà forces que oposar a sos formidables y cada dia més poderosos enemics.

Les causes d'aquesta decadència de la vida nacional no hi ha dupte que cal cercarles en la deprovació de costums, en la desmoralització de les famílies, en la descristianització, ab una paraula, del poble francès.

LA CREUADA.—Els catòlics de Portugal han constituït també'l seu *Volkverein*, adaptat a les necessitats del país. La *Creuada*, que aixís se denomina aquesta gran concentració de forces catòliques, ha d'esser una obra d'educació y renovació social, pera restaurar y rehabilitar els interessos morals destruïts o mal parats per la revolució. El seu lema son les cinc vocals del alfabet, posades en creu y que signifiquen: *altar, escola, impremta, obres y urna*, espresant aixís els punts principals de l'acció catòlica, que no s'ha de limitar al clòs del temple, com volen els apocats, sinó estendre's a totes les manifestacions de la vida moderna, especialment a les obres socials y a la actualitat política que comensa en les urnes dels comicis.

PER LA SANITAT.—El ministre de la Governació ha dirigit telegrams als Bisbes pregantlosi que propaguin l'higiene a fi d'evitar epidèmies.

Els prelats li han ofert el seu concurs.

LA REVOLUCIÓ DE SETEMBRE.—A Madrid s'ha volgut fer una manifestació a favor de la Revolució de Setembre, pels elements lliberals. Com que'ls metexos diaris lliberals regonexen el fracàs atribuintlo a diverses causes, ja no n'hem de dir un mot més.

Dona bo el veure com l'element obrer, que en la passada centuria havia fet l'esqueneta a certs republicans y lliberals aprofitats, se van donant compte de que ells res més hi guanyaven que un grapat més de miseria.

SENTENCIA.—En sentència dictada per lo Tribunal municipal de Serrià (Girona), en lo judici verbal de faltes del dia 22 de Setembre prop-passat, se condemnà a un tal Antón Pujolar Port, casat y vehí del esmentat poble, a dos dies d'arrest menor, multa de 10 pessetes y les costes del judici, per haverse negat a descobrirse al passar el Sant Viàtic, apesar d'haverli intimat per tres vegades consecutives y ab bons modors, essent aquest fet, denunciat y provat, apreciat per el fiscal municipal com a falta prevista y penada en l'article 586, en son nombre primer, del Còdic penal.

Dits y... fets

Un taverné sermonetjava a n-el seu fill, tractant de convensserlo de que no hey havia altre ofici més productiu qu'el seu, y entre altres coses li digué:

... Además fill meu, res hi ha tan sencill com el fer vi... totes les materies poren servir per components... ¡Ja veus!... ¡Fins y tot he sentit a dir que n'ni ha qu'el fan de rems!....

—(o)—

En temps de Felip II hi havia un loco per Palau que s'anomenava a sí meteix la Santíssima Trinitat.

El rey un dia li va dir:

—Dus un vestit molt destrossat per esser la Santíssima Trinitat.

Y es loco li contestá tot rebent:

—¡Ignorant! ¿No veus que som tres a rompre?

—(o)—

Un criat va entregá a n-el seu amo una peseta qu'havia trobada agranant el seu quarto.—L'amo li va dir:

—Guardalé com a premi de la teua honradés.

Poc temps després l'amo va perdre un llapis d'or y el cercá inutilment per tota la casa, fins que va demaná a n-el seu criat si l'havia vist.

—Si—li va contestá—però el m'he guardat com a premi a la meua honradés.

Anuncis

ALMACENES SAN JOSÉ

DE

Ignacio Figuerola

BRONDO 7-9-11 ESQUINA BORNE

LENCERÍA, LANERÍA, GÉNEROS DE PUNTO, BISUTERÍA, NOVEDADES SASTRERÍA Y CAMISERÍA LA CASA MEJOR SURTIDA, LA MÁS BARATA.

PRECIO FIJO

Recomenam a n-els nostres amichs y suscriptors l'extens y variat assortit en tota classe d'articles para SENYORA que acaba de rebre per aquesta primavera y temporada d'ivern,

LAS MONJAS

Aquesta casa conte també una gran existencia de *ROBA BLANCA* de fil y cotó totes amplaries, *CATIFES, LLENSOLS, TOVALLOLES, FLESADES, COBRELLITS, MANTALARIES BANOVES* de color y blanques.

Els articles *NEGRES* d'aquesta casa no's tornen may lletjos, son garantits.

Casa de confianza que ven a preus molt reduïts.

LAS MONJAS

Carlos Alabern.

PALMA MALLORCA

NUEVO DICCIONARIO

ENCICLOPÉDICO

Comprende doble número de voces que el de la Academia (casi integro el gran Diccionario del doctor Rodríguez Navas); tiene 1.700 páginas con diez millones de letras, miles de grabados, cientos de láminas enciclopédicas, cientos de mapas, de retratos y cuadros en colores, formando un grueso volumen en octavo mayor, lujosamente impreso y sólidamente encuadernado en tela inglesa con planchas á volante, y sólo cuesta el precio inverosímil de ocho pesetas.

De la «Gaceta de Mallorca»

AQUEST DICCIONARI SE TROBA VENAL EN NOSTRA LLIBRERÍA, MALLORCA, 1, INCA.

Temas

PARA TRADUCIR AL CASTELLANO

LOS NIÑOS Y NIÑAS

DE LAS ESCUELAS ELEMENTALES

POR

ANTONIO M.ª PEÑA

Se ven en nostra Llibreria Mallorca, 1, Inca.

Casa venal.

N'HI HA UNA MOLT GRAN EN EL CARRER DE MALLORCA, CONFRONTANT A DOS CARRERS.

EN AQUESTA IMPRENTA NE DONARÁN RAÓ.

Imprenta de Ca-Nostra

BON GUST * ECONOMÍA * PRONTITUT en tota mena de treballs

Inca—Mallorca 1 y 16—Inca.

MIQUEL FERRAGUT

En son taller de fusteria se fabrica tota classe de mobles desde els més econòmics fins als més valuosos y artístics.

CONSTRUCCIÓ EN OBRES Y EDIFICIS

Carrer de Mallorca, 64, INCA.

CA-NOSTRA

SETMANARI POPULAR.

Preu de suscripció

Un trimestre, una pesseta per tot Espanya y doble a l'extranger.

Els obrers que nos ho demanin tendrán la suscripció per 20 céntims mensuals, 2'40 l'any.

S'en troben per vendre en els kioscos de Cort y del Carril, de Palma.

A les persones que, per fer propaganda, volguessen una regular cantitat d'exemplars, a preus convencionals.

Redacció, administració e imprenta: carrer de Mallorca, 1, Inca.